

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Libreria Espanyola, Rambla del Mij. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

MUDAR DE PÍS.

W a cundint l' arma sobre 'l famós *modus vivendi* que ha tramet en Moret per fer la vida a l' Inglaterra. Catalunya 's desperta: sab que al cap de vall no 'n treurá res; pero no pot deixar passar sense protesta aquesta iniquitat económica, feta a las sevas espallas y sense moure brega, y coneguda tant sols després de realisada.

La paraula donada per en Sagasta en plé Senat, quan se discutia 'l tractat ab Fransa, assegurant que de molts anys no 's faria 'l d' Inglaterra, ha sigut paraula de ministre.

Par.ulas de ministre totas son falsas.

Lo que está succehint se toca, 's palpa, y sembla talment mentida.

Las ventajas del tractat son tant problemáticas que no hi ha ningú que las sapiga veure. Los inconvenients, en cambi, saltan a la vista: consisteixen en una amenssa constant contra la industria fabril y una pila de rams especials de l' agricultura, que arrastrant una vida penosa a causa dels impostos y de la mala administració, se 'ls obliga a batre's ab la nació més productora d' Europa.

Pobra Catalunya! Ab quina rancunia li aplican l' article primer del *Códich libre-cambista*, que diu aixis:

«A tota regió d' Espanya que cometi 'l crim de ser treballadora, se la condena a morir-se de fam.»

Catalunya ja fa algun temps que vé sufrint los mal tractes que, segons la famosa rondalla, donavan a la *Ventafochs* sas germanas grans.

De la herencia espanyola li ha tocat la part més dura y aspra: ella a forsa de treball ha convertit los ermots en hermosas terras de cultiu y en vinyas frondosas las montanyas costarudas. No 'n tenia prou encare y ha teixit y ha filat. Per hermosa y feynera 'l mon l' estima y la respecta; n' entres que sas germanas, que deuria ensalsarla, miran ab indiferencia com una cafila de sofis as, acé rims defen ors de unas doctrinas caducas y mal traduhidas, la maltractan, arrencantli la filosa, rompenti 'l taler, exigintli tributs superiors a las sevas forsas y entr ganlla desarmada a la competencia estrangera, sols per donarse 'l gustasso de presenciar com l' aniquilan.

Si hi ha un espectacle salvatge y bárbaro, es aquest odi dels ganduls contra 'ls que treballan.

Y darrera del perjudici, la injuria.

Si Catalunya calla «es que se 'n pensa alguna» diuhen.

Si Catalunya exposa rahons «no l' escoléu; es una egoista», exclaman.

Si Catalunya protesta, invocant los seus drets «es discol, es rebelde» cridan desafortats y amenassadors.

Lo resto d' Espanya dorm. Alguns, a copia de sentir parlar del *egoismo catalán* s' ho arriban a creure cegament, sense pendres la pena de examinarho, y 'l fet es que 'ns trobem entregats sense defensa, als capritxos y a la enemistat rancuniosa de l' autocracia madrilenya, enemiga jurada dels pobles independents y poch amichs de sométres a sa direcció soberana.

Baix aquest punt de vista, tenen rahó 'ls iniciadors del projecte, en virtut del qual se pensa reclamar del Estat una indemnissació pels perjudicis que pujan ocasionarse a la producció ab cada tractat de comers que 's firmi.

No diuhen que 'ls tractats de comers se realisan en benefici del major número? Donchs es molt just que 'ls més indemnissin als menos dels perjudicis que pèl seu gust ó per las sevas conveniencias los ocasionan. Aixís se fa sempre que 's construeix un carril, una carretera ó una obra qualsevol de utilitat pública. Ningú té dret a vulnerar interessos legítims creats al amparo de la llei.

Y are veurán com aquesta reclamació no será tampoch atesa. Contra 'ls industrials que han empleat sumas quantiosas en montar un ram de producció, y contra 'ls obrers que han après un ofici adequat a sas aptituts y que no 'n saben cap més per guanyarse las caixaladas, hi tenen dret los libre-cambistas, pero dret absolut, dret de vida ó mort, mediant sentència inapelable.

Es necessari, donchs, pendre una resolució definitiva.

Quan un ciudatá honrat y pacífich té un mal vehi que 's gosa molestantlo y perjudicantlo, sense que escollin sas queixas ni 'l procurador, ni l' amo de la casa, fet y fet no li queda més que un remey:

Mudar de pís.

Tinguího ben en compte Catalunya. Y no ho olvidin los que la molestan.

P. K.

D. FLORS Y VIOLAS.

FOTOGRAFIA AL CARBÓ.

A sigut individuó de las Conferencias de S. Vicens de Paul.

Ha sigut republicá.

Ha sigut demócrata.

Ha sigut de la del 69 y de la del 76.

Peró a la curta ó a la llarga, tot ha deixat de serho.

Ea l' únich que ha sigut conseqüent, es en una cosa: sempre, sempre ha sigut libre-cambista.

Es precis ferli aquesta justicia... ja no n' hi podem fer cap més, ni d' altra manera...

Si la broma no resultés excessivament pesada y sobre tot perjudicial, sería cosa de morir-se de riure escoltant las excelencias del librecambi cantadas per don Flors y Violas.

Segons ell, lo librecambi es una especie d' unguent que ho cura tot: totas las desgracias que pesan sobre Espanya, totas las crisis qu' hem atravesat, provenen del sistema protector.

Establím lo librecambi y:

Tothom nadará en l' abundancia.

Hi haurá treballs en gran.

Hi haurá pau octaviana.

Tot será bo y barato.

Y, qui més qui menos, tothom tindrà felicitat per vendre a la menuda.

D. Flors y Violas com a home ja es un tipo.

Mirinsel:

Carona cuydadosament afeytada.

Bigoti llarch y cargolat ab coqueteria.

Traje flamant é irreprochable, y sempre conforme a la última moda.

Y tant carregat de cosméticos, perfums, essencias y pomadas, que 'ls coneguts seus que volen aromatisarse una mica 'l mocador de butxaca, lo fregan dissimuladament per la esquena de la seva levita y ja tenen olor per tota la senmana.

En ampolletas, pots y capsas de polvos se gasta la meytat del seu sou de ministre.

Tal vegada la penetrabilitat y divisibilitat dels perfums que usa, l' hi han comunicat aquest do de ficarse per tot y hasta de ser en varios llochs distints al mateix temps.

No hi ha cassino, centro, academia, corporació, congres, comissió, directori ó societat que no 'l conti com individuó. Per tot ve presenta, per tot se fica, per tot arreu pren la paraula, per tot exhibeix las portentosas facultats que ell s' ha figurat que posseheix.

Perque aixó sí, pregúntinli sobre qualsevol cosa per intrincada y estrambótica que sembli, y veurán com ell los contesta al pé!

Si s' inaugura una exposició de bestia, Don Flors y Violas hi acut com un sol home, enrahonant sobre animals durant dugas ó tres horas, ab la mateixa autoritat y ab la mateixa inteligencia que 'l més gitano dels gitanos.

Si s' celebra un certámen literari, Don Flors y Violas ocupa la presidencia, y enlluherna al seu assombrat auditori ab una infinitat d' imatj's agafadas pels cabells y figuras retóricas sense cara ni ulls.

Ell va als toros, a las carreras de caballs, a l' ópera, als teatros de menos categoria, al passeig de la *Castellana*... a tot arreu hont pot ferse veure.

¡Calculin com marxarán los assumptos del seu ministeri...!

Entre las varias passions que un home del seu carácter no pot menos de tenir, la que ha posat més en evidencia es la que sent per tot lo *inglés*.

Inglaterra l' atrau, l' encanta, l' fascina, l' entusiasma... y fins no sé si alguna altra cosa més.

Tot lo que Inglaterra fa es ben fet, admirable, pràctic, convenient. Las costumis inglesas, las lleys inglesas, las industrias inglesas... y las monedas inglesas, son lo *non plus* de tot lo creat y per crear. Si l'interès d'Espanya no l'retingués aquí, lo qu' es pèl sèu gust ja faria anys que viuria a Londres, fent equilibris per las piasas ó dibent la bona ventura en volapük.

L'entusiasme que sent per Inglaterra es tant viu, que de bona gana li donaria la seva sanch; pero com deu considerar, y ab rahò, que aixó es una mica fort, per no donarli la seva, li dona la nostra.

Inglaterra, en pago, y agraïda als favors que don Flors y Violas li dispensa, es probable que 'l'declari fill adoptiu de las Istas Britanicas.

Llavors nosaltres lo declararem fill desadoptiu y *tutti contenti*.

La nota culminant de Don Flors y Violas es la seva incomparable oratoria; oratoria de la qual vé 'l nom que ell usa avuy dia.

Un discurs sèu no es un discurs; sino una Rambla de las flors en miniatura. Allí hi surten las brisas, los perfums, las papallones, los rosals celatjes, las onas escumosas... y tot per feros tragar la pildora y donarnos a entendre que lo qu' ell diu es vritat y convenient per nosaltres.

Una vegada un dibuixant va fer un gall, y veient despres que ningú ho coneixia, va sortir del compromís posant a sota de la bestia un lleterero que deya: *Aixó es un gall*.

Donchs bé: a sota 'l retrato de Don Flors y Violas es precis que hi posem també un cartell que digui:

Aixó es un pò òlich serio: aixó es un espanyol; aixó es un demòcrata.

D' altra manera, ningú s' ho pensaria.

FANTÀSTICH.

LO CRIM DE SANT MARTÍ DE PROVENÇALS.

UNT als carrers de Sicília y Ali-Bey y entre 'l carril de Zaragoza y 'l de Fransa, vivian en una barraca 'ls esposos Joan Camarasa de 35 anys y Francisca Padró, de 31, entregats ell al cultiu de un tros d'horta y ella a la venta de verduras en la Plassa mercat de la Boqueria. Eran honrats y treballadors y vivian en pau y bona armonia. Ella estava embarassada de cinch mesos. L'any passat van ser victimas de un robo: durant l'últim cólera 'ls dos esposos van tenirlo, al igual que un fill que va morir-se 'ls y més tart la filla que 'ls quedava caygué en un safreig y morí ofegada.

Divendres a la matinada, aná á trucar á la porta, segons costum, lo mosso que tenian: ningú respongué: la porta estava tancada ab la clau á la part de dintre. Passa 'l citat mosso avis á l'autoritat, aquesta maná espanyar la porta y dintre de la barraca que no tenia més que dos pesas, la cuyca y menjador y un quarto de dormir, se presentá un quadro horrorós.

Al costat de la porta d'entrada entre una taula de pi y una cadira jeya l'cadáver del marit sobre un bassal de sanch; y entre la calaixera y 'l llit, lo de la esposa també sobre un altre bassal. Ell estava lligat de peus y mans y ab un mocador ficat á la boca; y ella lligada per l'istil de son marit, tenia dintre de la boca sas propies trenas y un altre mocador. Tots dos estavan desollats horriblement, demostrant las feridas que no ho havian sigut ab un gabinet sinó ab un tros de ferro. Sobre un dels poms del llit hi havia enganxat un bossi de carn de la dona: lo cobrellit y altres prenyas de roba estavan tacadas de sanch. Los calaixos de la calaixera sobre una cadira y en desordre: á terra una brua que probablement havia servit als criminals per aixugarse las mans.

Lo crim hagué de cometre's en lo moment en que las victimas sopavan: sobre la taula hi havia una plata d'escarola y al foch una paella ab sigrons fregits. Los criminals havian de ser alguns, ja que 'l Camarasa era un home fort y robust. Lo móvil del crim degué ser lo robo, si bé algú creu que podia haverhi mediat també l'esperit de venjansa. Lo que no s' explica bé es que la porta de la barraca estigués tancada y ab la clau á la part de dintre.

La autoritat judicial ordená la captura de algunas personas, la del mosso Pere Dalmau, que fou qui li passa 'l primer avis, la de Anton Castellá, guarda-agulles de la línea de Tarragona, de la esposa y fillastra de aquest últim, una dona amiga de la citada esposa y un taberner. També van ser detinguts dos subjectes de mals antecedents, que se suposa que un dia que Camarasa creyent que 'l'anavan a robar los hi ventá un tiro, li digueren «que se'n recordaria.»

Lo cert es que aquest fet omplí de horror al vèhinat de Barcelona y pobles comarcans, y que tothom desitja que sigan descuberts los criminals y que 's fassa prompte y exemplar justícia.

N'ex-republicá anomenat Rivera que avuy forma ab en Martos, declaró desde 'l Senat qu' en materia de reformas democráticas no hi ha que anar depressa, que 'l govern las presentarà quan la monarquia siga forta, quant tot perill haja passat, quan tothom estiga quiet.

—Vaja, digué un senador conservador: aixó vol dir que no 's plantejarán fins que 'l rey siga major d'edat: en aquest cas estém conformes.

Diu lo ditxo:—Qui s'espera 's desespera.

Y afegim nosaltres:—Qui 's desespera 'n fa una, y devegadas qui 'n fa una surt ab la seva.

Una idea emesa per l' obrer Roca y Galés, en la reunió del Centre Catalá.

«Segons los aranzels actuals los trajes que usan los ministros pagan tant sols lo 12 per cent. Lo bacallá que menja 'l pobre paga 'l 50.

S' ha perdut en Carlets. Al que 'l trobi se li donará un detente.

¡S' ha perdut!

No 'n fa poch de temps que 'l rey de las húngaras es un perdut en tota l' extensió de la paraula.

Recorra fa algun temps las costas africanas un barco alemany clavant falconada aquí y allá y plantant banderas.

Tal es la deria
del bon Bismarck:
si ample es la terra,
los diis son llarchs.

Los arrossers de Valencia, al veure 's amenassats, reclaman y gestionan contra 'l tractat de comers ab Inglaterra.

Res: *el egoismo valenciano*.

Perque aquí tothom es goista; tothom, menos los barbers libre-cambistas que 'ns afaytan de franch.

Pero á repel.

Ha celebrat á Girona un Congrès regional lo partit federalista.

Ab motiu de aquesta festa, una comitiva 's dirigi al cementiri, depositant un ram de flors sobre la tomba dels mártirs Ferrandiz y Bellés, y un altre sobre 'l sepulcre del inmortel Alvarez de Castro, que 's troba en la colegiata de Sant Felix.

Als pochos moments un sagristá se 'n enduya 'l ram á la sagristia.

¡Pobret! Tenia gana, y diu que va menjarse totes las fullas verdas que hi havia.

Lo senador de la esquerra dinástica Sr. Polo de Bernabé, ha dit que tots los espanyols son catòlics.

Té la paraula pera rectificar lo Sr. Suñer y Capdevila.

Los carlistas han firmat un compromís, en virtut del qual queda prohibit dirigir-se entre si 'l més petit insult.

Bueno; ara no s' insultarán: únicament deurán mossegarse.

Perque á no mossegarse no crech que s' hi hajan compromés.

Los husars y 'ls canovistas están tirantse 'ls trastos pèl cap, discutint ab mals modos sobre qui ha fet més maldats del uns ó 'ls altres.

¡Tots, homes; tots n' han fet prou!

No baracarse por eso... caballeros...

Anava á dir caballos.

Dimercres passat va casarse 'l senyor Cleveland, president de la gran república Nort-americana.

¿Veuhem? Los ciutadans dels Estats Units han tingut una verdadera satisfacció al sapiguer que 'l sèu president se casava; pero per 'xó la seva butxaca no ha sufert lo més mínim, perque la senyora presidenta no cobra un xavo.

Es la diferencia que hi ha entre las repúblicas y las monarquias.

CARTAS DE FORA.—A Sant Climent de Llobregat va morir-se un individu de una societat humorística y 'ls seus companys anaren á una societat catòlica, demanant que pagant lo que fós, deixés las atxas per dur lo

cadáver al cementiri. Los catòlics ván negarse á deixarlas. Aixis practican la caritat.

Disapte 'ls llanuts de Vilanova y Geltrú se dirigian en romeria á Montserrat, quan un xafach vá atraparlos. Nos diuhem qu' era un espectacle molt curiós veure las donas y als capellans ab las faldillas arremengadas.

Lo rector de Plá de Sant Tirso (Lleyda) vá predicar contra 'ls que treballan en la carretera de la Seo de Urgell en dia de festa. Com si 'ls capellans en dia de festa no diguessen la missa y no la cobressen. Pero ja ho veig: entre 'ls que treballan en una carretera y 'ls capellans hi ha una diferencia: los treballadors per guanyar lo jornal han de suarlo, y 'ls capellans ab un quart están llestos, y encare fan beguda.

«Que la CAMPANA está prohibida y excomunicada; que 'ls que la llegeixen no son més que quatre murrís que portan brusa» y altres inconveniencias per l' istil vá permetres lo rector de l'arena. Cosas per aquest istil tant sols poden dir las capellans cinglans.

Y 'l rector de Monclar? Van anarlo á buscar los de Mascoban perque donés los ú tims sagraments á un infelís que s' estava morint y ell ho deixa per l' endemà: resultant que 'l malalt morí á la nit sense ausilis espirituals. Si creyessen ab l' altra vida ¡quins remordiments de conciencia, 'ls rectors que procedeixen de tal modo!

Lo rector del Bruch desde 'l peu del altar feu un sermó dihent: «Germans meus: si may veyéu venir algun núvol de aquells negres, amenassant una tempesta, no creguéu que siga Déu que l' envia, no: serán aquella pila de donas casadas que 's reuneixen al café del Cama en companyia de sos marits, per passar la vetlla ab alegría; serán aqu stas las que tirarán lo pobre del Bruch á la suma miseria.»—Lo rector del Bruch fá temps que demana vi y no n hi donan. Calculin si arribessin á donarnhi...—¡No 'n diria pocas de barbaritats!...

LO FI DEL MON.

Ja no hi ha que passar penas,
ni sufrir cavilacions,
ni mirar si 'l treball falta,
ni si 'l pa va molt carot,
ni si 'l ministre d' Hi-enda
puja las contribucions.
Ja no hi ha que molestarse
contemplant la situació,
perque es ja cosa segura
que per Sant Joan ¡patolóm!
segons explican las crónicas,
té de veni 'l fi del món.

Un sabi que diu que 's deya
Nostradamus—boni h nom!—
va assegurar 'a tres sigles
que 'l dia en que per dissort
Sant Joan y Corpus cayguessin
en igual dia, aquest món
faría una tamborella
y 's tornaria tot pels.
Aquest any, pue-, s' hi ensopegan,
y no hi ha més emi-ó:
si no ment en No-tradamus,
s' acosta ja 'l fi del món.

¡Quina gana pèls que 's troban
plens d' inglesos fins al coll!
¡quina sort ¡èls que no saben
cóm sortir dels tripjochs
d' aquesta misera vida!
¡quin descans per 'quets maulons
que no fan res més que jeure,
pendre café y doná 'l voll!
Sustos, tragerias, engunias,
sufiments, penas, esbronchs...
tot ho acaba aquest crit màgich
de:—¡S' acosta 'l fi del món!—

¡Qué n' han tret aquestos plagas
que han donat tans giravols
per pescá un acta y sentarse
en un banquet de las Còrts?
¡Qué n' haurán tret de fer trampas,
y enredar, y atañar votos,
y atropellar sense solta,
y donar torment als morts?
¡Ah! 'ls elegits farán prompte
companya als elec'tors...
¡Preparéuvos, infel'sos,
que s' acosta 'l fi del món!

Senyor Moret, senyor Martos,
senyor Montero del cor:
ja veuhem cóm van tallarse
ficantse en la situació.
Lo sèu cambi de casaca
haurá pogut durar poch,
perque quan á duras penas
comensavan la funció,
lo fantasma cadáverich
del judici aixeca 'l voll,
anunciant als grans *funámbuls*
que aviat vindrá 'l fi del món.

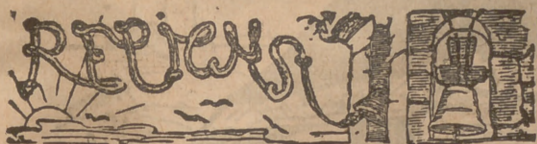
Y tú, rey dels papanatas,
Carlos set, ó vuyt, ó nou,
guárdat la tèva protesta
y amágat en un recó.
Despedeixte de las húngaras,
d' aquets que 't diuhem *Senyor*,
de las dentassas postissas
y de tots los teus drapots;

y si no vols condemnarte com un ximple qualsevol, arrepen-teixte y confés-sat, que s'acosta 'l fi del món.

A las penas punyaladas: ¿lo món s'acaba? Millor: tant mateix lo tal món sembla algo més que bunyolot. Procurém, pues, divertirnos ab sauta resignació, y de la vida que 'ns queda femne un xellis horrorós? Fora facturas y comptes, fora consideracions... ¿Per qué havém de preocuparnos si aviat vindrá 'l fi del món?

Vint dias tenim de plasso; un cop agotats jadis! la pobra esquerra dinástica, la simpática fusió, los ilustres canovistas, los húsars batalladors, los impertérrits carcundas, los verts, los morats, los grochs, tothom se 'n nirá á la porra en revolta con fusió, gracias á aquesta gran truyta que se 'n diu lo fi del món.

C. GUMÁ.

Sha vist davant de la comissió del Congrés l'acta de Igualada, y d'ella resulta lo següent: Que 'l Sr. Godó porta l'acta del Bruch, ab tots los vots que figuran al cens. Y que 'l Sr. Romero porta també l'acta del Bruch, ab tots los vots que figuran al cens. Desde ara hi haurá una cosa més famosa que la batalla del Bruch. L'acta del Bruch.

Una noticia qu'encare que me la jurin no la crech, y aixó que 'l govern la dona en serio. «Los presupuestos se presentarán ab sobrant. Si no tenen més candela pera ficarse en lo llit s'hi ficarán á las foscas los sagastins de Madrid.

Aixó sí, porque 'ls presupuestos sembli que deixan sobrant, en Camacho ja ho tèn tot á punt de solfa. Se vendra 'ls boscos del Estat, enagenará 'ls censos que percibeix 'l Estat y s'incautará dels fondos de las societats beneficentes de carácter particular. Casi valdria més incautarse de tot: de las casas, de las terras, dels camps y de las vinyas, y publicar un decret que digués: «La manutenció del espanyols corra desd'are á càrrech del Estat. »Desde avuy se farà un ranxo nacional. »Los bons bossins se reservan pèls que gobernan.»

¡Y encare diuhen y asseguran qu' en Camacho es un gran ministre de Hisenda! La seva especialitat consisteix en matar la gallina del ous d'or per tirar-la á l'olla del presupuesto. ¡Assecar las fonts que podrian donarli beure, per endurse 'n l'aygua de una vegadal. ¡Vaya, quin gran talent! Es lo talent del salvatge, que descubreix un coco datt de un cocoter, y que per estolvirarse la feyna d'enfilarse, talla l'arbre per culllirlo ab més comoditat.

Entre 'ls diputats de la majoria hi figura un tal senyor Hargoitagolcochea. Francament, aixó no es un diputat. Aixó es un mostruari de lletras.

Lo marqués de Molins, digué aquest dia en lo Senat: «Nosaltres no votarem contra aquest govern.» Podia haver afegit. «No votaré» contra aquest govern, porque bèn garballat resulta ser més conservador que nosaltres.» Ja pot darse per content en Sagasta. Ell no mana, no governa: no fa més que guardar la cadira á n' en Canovas.

Lo Papa Lleó XIII ha fet un regalet al seu fillol Alfonso XIII. L'hi ha regalat una caixeta plena de pedras preciosas, brillants, rubis y esmeraldas. Y jo, gamarús, que á titol de católich de bona fe, 'm figurava que 'l Papa no podia regalar més que algunas pallas de la seva márfega!

¡Quins desenganys se rebent!

Suposan alguns que 'n Carlets després de protestar desde Suissa, va sentir olor de castanyas y va girar qua, no parant fins á la capital de Ausiria. Entenémnos ¿á la capital d'Austria ó á la capital de Hungria?

Historia de la interpelació del general Salamanca: Dilluns: Lo general Salamanca ha anunciat una interpelació. Dimars: Ha produhit inmensa sensació la noticia de la interpelació del general Salamanca. Dimecres: En Sagasta ha conferenciat ab lo general Salamanca a propósito de la interpelació anunciada. Dijous: es probable que 'l general Salamanca desis teixi de la seva interpelació. Divendres: En Martinez Campos fa esforços pera impedir l'interpelació del general Salamanca. Dissapte: En Salamanca insisteix en portar á cap l'anunciada interpelació. Diumenje: Hi ha motius per creure que la interpelació del general Salamanca no arribará á realizarse. Pero ¿qué rediables deu volguer dir aquest home? Nada, nada. ¡qué baile! Vull dir ¡qué habile!

En l'actual moment histórich s'ignora ab exactitut lo paradero de D. Carlos. ¡S'ignora!.. Ja 'l trobaria jo si m'hi empenyava. Vintiquatre horas buscantlo per Hungria, ó en tots los llochs hont hi han húngaras, y si no l'aixarpo que 'm pelin.

A propósito d'aquest infelis. L'altra dia per Madrid va corre la veu de que l'havian vist á la Puerta del Sol disfressat de moro, d'aquest que venen sabatillas. Es molt possible. Deu comensar á acostumar's 'hi per quan se veurá obligat á vendren de debó. Perque ab lo temps, no tindrà altra remey: ó vendre sabatillas, ó fer de llimpia-botas ó al Hospici.

Lo ministre d'Hisenda ja está bo. L'Hisenda continúa malaíta.

A un home jove y sá que demana caritat, un senyor lo repta dibentli: «No podriau treballar, ganapia? A lo que 'l pobre repica: «Senyor meu: jo demano xavos y no concells.

«¡Ingrat! deya una dona ja madura, pero rica, que s'havia casat ab un jovencel. ¡Tanta indiferencia als tres mesos de matrimoni y juravas estimarme fins al últim suspir! «Y he complert lo jurament al péu de la lletra, replicava 'l jove. Ja fa vuit dias qu'he deixat de suspirar per sempre.

A LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA-CONVERSA.—Re-ni-ò Vallesá.
2. MUDANSA.—Valls Galls Talls-Balls.
3. TRENCA-CLOSCAS.—La Guardiola.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Escorial.
5. GEROGLIFICH.—Per salas á las casas.

Han endavinat totas las soluciones los ciudatans Pau de las Timbalas y Manelet del Pasillo; 4 Un Enderrarit; 3 J. Abril; 2 Pep Taps y Pere de l'Orga; y 1 no més Una fregatris.

XARADA.

Vareig comprar un primera á can Primera-segona y á casa de la Ramona una primera-tercera.

Y despues ab la Total, varem anar á hu-lres-dos ab lo seu cunyat Ambrós y lo meu cusi Nadal.

BEATA FARINERA.

ENDAVINALLA.

Vaig ab cotxe, ab carretó, ab lo tren y ab lo tranvia: de dia faig de senyó y de nit te faig de gufa.

J. PRATS Y N.

ANAGRAMA.

¿May total qui ha mort Cintet? Aquell que 'm portava 'ls tot quant jo treballava al Clot y tú estavas á Lloret

VILARET DE E. DE LL.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: un número.—Tercera: eyna de fuster.—Quarta: un color.—Quinta: adorno de dona.—Sexta: part del auell y séptima: consonant.

UN DE L'OLLA.

GEROGLIFICH.

QUIM
TIIOO
D.
A T
sarampió
tífus

QUEL ZENITRAM.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans F. Amat, J. Abril, D. Bartrina, Pedrada, Matas Aumatei y Plera, Quimet Vilaseca, Pepet Vilanovi, A. Bosonat y T. Terencio: Lo qu'envian aquesta «campana no fa per casa Ciudadans J. Tort y Vila, J. Asmarats, Joan Tort, Antonet Comerma, J. Vives Rifa, Dam Bosco, Camilo Kieks, Soci del Vallesa, Un de l'Olla, Andalus del Moro, J. F. V. de Sant Gervasi, Petit husar y A. Kin-fó: Insertarem alguna «casa de lo que 'ns ensman Ciudadana Manelet del Pasillo: Envihi lo que tinga per convenient. —F. M. Colonia del Puig: No podem com-laure 'l.—S. Ust: Ja ho haviam rebut.—J. Ayné y Rubell: Publicarem alguna cantarella: la poesia es frivola.—Gumerindo Bufasombas: Enterats.—J. Planas: Idem Vosté fara lo que millor li convinga.—Pau Nol y Sistachs: No va prou bé.—Belas y fils: Lo pensament de la poesia es vell.—J. Staransa: La poesia es flaxeta.—Eudal Sala: Sois estan bé dos epigramas; pero 'n sembla a que son coplats.—Q. Roig: Rebutida la pessa: 'n darem compte la semana entrant.—Pere Poblador: Idem los versos: la semana próxima mirarem de publicarlos.—N. Castello y M.: Dels epigramas sois pot publicarse l'últim: los primers resultan poch decentes.—Ciudadans V. P. Bruch; R. Ll. Artesa de Segre; J. V. Sa-erra; Y. M. Barcelona; P. V. Vilanova y J. D. San Clemente: Quedan complascuts.

El Volapück

LENGUA MERCANTIL UNIVERSAL

Novissima gramática, por J. COSTE, intérprete traductor jurado, profesor de varios idiomas, un cuaderno en 4.º, 4 reales. Curso suplementario de varios ejercicios, temas con su clave y un Vocabulario V-lapüa español y viceversa, (más de 5,000 voces), por J. Coste, 1 tomo en 8.º, 4 reales. Véndese en la Librería de Lopez, Rambla del Centro, 20 y demás principales librerías.

VUYTS Y NOUS

COLECCIO DE POESIAS

PER

C. GUMÁ

Ab lo RETRATO del autor, fet á la ploma

Un elegant tomet esmeradament imprés.

Preu: DOS rals

Se ven en la librería espanyola de Lopez, Rambla del Mitj, 20, principals librerías, kioscos y á casa 'ls correspon-sals de LA CAMPANA y LA ESQUELLA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

MORET:—Tot lo que vosté fassa, Sr. Inglés estarà per bèn fet. No 's preocupi per la nostra industria.

—Jo donaré tot lo promés, pero poch á poquet: las cosas depressa van mal; y després un any ó altre hi arribarém. ¡Are ray que estich assentat!

Lo rey de las húngaras, impacient y desesperat se disposa á emprendre la gran campanya del sigle.